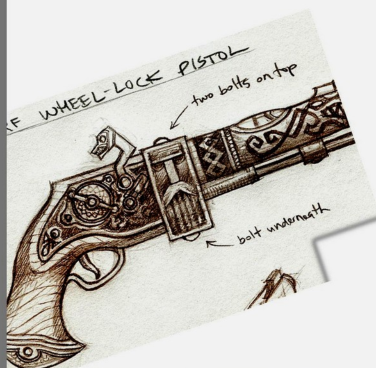
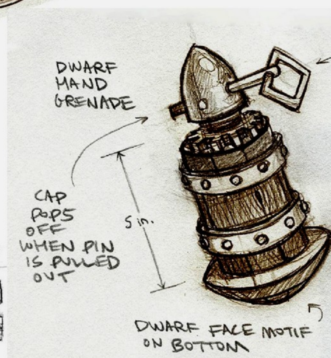

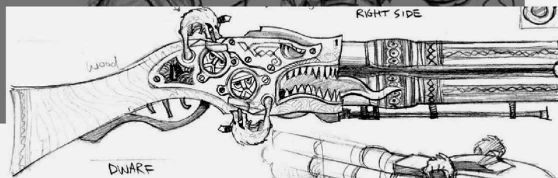
RAIDUL MICUȚILOR

H. C. Andrei

Au fugit ca sclavi dar se întorc liberi pentru a-şi apăra fraţii

Cătălin Hidegcuti - Raidul Micuţilor

(H. C. Andrei)

Lumea subterană este de o frumuseţe rară.

Iar printre admiratorii cei mai înfocaţi a minunăţiilor ei se numără dwarfii, gnomii şi duregarii. Pentru ei, lumina aproape inexistentă, lucirile puţurilor de apă care se reflectă în pereţi şi

muşchiul moale sunt bucurii inegalabile.

Dar lumea subterană este periculoasă, cei care ajung să o străbată nu au timp să-i cunoască frumuseţile. Iar principala cauză sunt ei.

Elfii întunecaţi.

Lumea subterană este împărăţia lor. Nimic şi nimeni nu mişcă în ea fără să ştie ei. Patrule elfeşti o bat în lung şi-n lat căutând intruşii destul de proşti încât să le încalce teritoriul.

Cele câteva oraşe ale duregarilor şi piticilor care rămân încă independente trebuie să le plătească tribut. Atât în aur cât şi în sânge. O parte din copiii piticilor sunt luaţi pentru a fi crescuţi ca sclavi în fortăreţele elfilor întunecaţi. Unde sunt foarte apreciaţi pentru puterea lor de îndurare şi forţă. Atunci când se întâmpla ca sclavii să lipsească elfii fac câteva raiduri printre vecini. Şi niciodată nu se întorc cu mâna goală.

Cu un pumn de fier şi magie elfii întunecaţi conduc lumea subterană.

I

Nu toţi erau de acord cu starea de fapt existentă.

– Mişcaţi-vă mai repede, trebuie să închidem intrarea în tunel înainte să fim văzuţi; îndemna un pitic vânjos cu o secure dublă în mână

Ceilalţi micuţi, cărora li se adresase, lucrau fără încetare şi în scurt timp intrarea în tunelul secundar de unde ieşiseră era sigilată, nu se mai vedea nici măcar o urmă, cât de mică, a trecerii lor prin adâncul pământului.

Micuţii însă nu aveau timp de relaxare, trebuiau să se mişte repede dacă vroiau să rămână nedetectaţi de către duşmanii lor de moarte. Îşi strânseră lucrurile în grabă şi îl urmară pe Damut, un duregar care crescuse în zonă şi cunoştea grotele ca nimeni altul.

Îl urmară în tăcere de-a lungul a mai multor culoare, treceri înguste şi caverne uluitoare până ce dădură într-un tunel strâmt care se contorsiona ca un şarpe prin interiorul pământului. Pe unde coborâră cu greutate.

Damut se opri în faţa unui perete de stâncă şi şopti cuvinte în limba ancestrală a pietrei. Fără nici un sunet stânca milenară se despărţi şi o crăpătură îngustă le permise micuţilor

să treacă prin ea într-o peşteră încăpătoare.

După ce trecură cu toţii stânca se închise la loc blocând orice posibili urmăritori.

Peştera era ovală, pereţi neregulaţi din calcar şi granit, cu un capăt mai lung şi îngust, cel opus intrării, spre care cobora lin şi tavanul. Pe fundul peşterii clipocea un bazin cu apă limpede, un pat de muşchi înconjurând bazinul, plantele bucurându-se din plin de prezenţa binefăcătoare a apei pentru a se dezvolta şi trăi. Printre muşchiul brun, chiar la marginea bazinului creştea o specie de plantă bioluminescentă cu frunze late care răspândea îndeajuns lumină ca să se creeze o penumbră liniştitoare.

– Am ajuns şefule; declară Damut trântindu-şi desaga la pământ Dorn, conducătorul cetei de bravi micuţi cercetă caverna cu privirea. Da, avea să fie un loc bun pentru un avanpost.

– Eşti sigur că întunecaţii nu ne vor găsi?

– Aici ne-am ascuns atunci când am scăpat din sclavie, înainte să fim găsiţi şi salvaţi de iscoadele voastre. Tunelurile prin care am trecut fac parte dintr-o mină mai veche de unde s-a extras mitril. De când vâna a secat nimeni nu mai vine pe aici. Doar câte o patrulă din timp în timp. Printre sclavi se zvonea că creaturi din cele mai ciudate şi-au făcut culcuşul prin zonă. Viermi tunelari, hrelinei şi terori de adânc. Nici una cu care ai vrea să te întâlneşti.

Edwn, un pitic al adâncurilor cu zâmbet şters, armură din mithril, o spadă scurtă la brâu şi o cicatrice de-a latul întregii feţe li se alătură discuţiei:

– De ce n-am putut rămâne lângă poartă? Am fi avut o legătură directă cu cei de acasă. Primeam provizii, ştiri şi noi recruţi.

– Pentru-că eram prea aproape de oraşele elfilor întunecaţi. Până acum trecerile deschise între lumi au fost mici în dimensiuni, prea mici pentru a atrage atenţia. Poarta noastră a fost mult mai mare. Am deschis poarta acolo deoarece nodul de energie bloca puterile scurtătorilor. Dar şi skatii au gărzi la nod. Dacă am fi făcut tabăra permanentă acolo ne-ar fi găsit cu siguranţă până la urmă. Nu uita, suntem aici în misiune de hărţuire. Nu îi putem lăsa să găsească poarta.

*****

Ceata de pitici războinici venea de pe Dura, mai exact din adâncurile lumii numite Dura.

În urmă cu multe sute de ani, un clan de duregari (pitici schimbaţi de magia elfilor întunecaţi pentru a fi sclavi mai buni) ţinut în sclavie de elfii întunecaţi din Lassa, una dintre marile metropole ale subteranelor, a încercat să scape construind un portal magteh către o altă lume.

Aventura lor s-a terminat într-un dezastru, portalul a deschis trecerea către o lume infernală, de nelocuit, iar întunecaţii au fost cât pe ce să le descopere tentativa de scăpare. Mii dintre ei au murit acoperind urmele şi dându-le timp celorlalţi să ascundă maşinăria. Descurajaţi, duregarii au lăsat maşinăria care deschidea poarta să ruginească, uitată.

Dar mai târziu, un pitic al adâncurilor, văr cu duregarii a fost găsit de elfii întunecaţi la marginea oraşului. L-au aruncat printre sclavi, doar încă unul în plus la muncă.

Duregarii l-au primit cu răceală, ei nu prea sunt sociabili, la început.

Nu trebuie să mire pe nimeni că sunt asa dat fiind condiţiile în care trăiesc ei.

Căci duregarii îşi duc viaţa în străfundurile pământului, spre deosebire de pitici care trăiesc aproape de suprafaţă. Sunt vânaţi mereu de către elfii întunecaţi şi de către alte creaturi ciudate ce trăiesc sub pământ. Oraşele lor sunt fortăreţe de luptă în adevăratul sens al cuvântului cu ziduri tari din piatră şi metal.

În subteran nu există câmpuri de cereale, dar piticii şi duregarii le-au înlocuit cu plantaţii de ciuperci şi în caverne speciale au construit cristale care produc o lumină asemănătoare cu cea naturală de la suprafaţă unde sunt crescute culturi de cereale cu bob. Ceea ce îi miră pe mulţi de la suprafaţă este că duregarii cresc animale. Ei au un mod numai a lor de a le creşte care a fost adoptat şi de unele dintre rasele de la suprafaţă. Animalele nu sunt scoase niciodată afară din ocoalele lor subterane şi duregarii le duc acolo mâncare şi apă. Din pieile lor duregarii îşi confecţionează mare parte din lucruri, restul din piatră sau metal, lemn nu prea există sub pământ, doar ce se aduce de la suprafaţă, dar unele specii de plante rezistă fără lumină şi din scoarţa lor duregarii şi piticii produc

produsele pe care alţii le fac din lemn.

Primul lucru pe care îl învaţă copii de duregari şi pitici este cum să simtă efectele magiei, căci ei nu sunt o rasă cu sensitivitate la câmpurile mistice şi cad cu uşurinţă pradă puterii lor.

Teama de stăpânitorii lor elfi întunecaţi le domină viaţa iar sentimentul de revoltă din ei este gata oricând să izbucnească cu furie. Sunt gata să se alieze şi să ofere ajutor oricui care îi poate răni, cât timp aceştia din urmă nu află.

Aceasta este viaţa duregarilor semi-liberi, a sclavilor e infinit mai rea, de aceea ei sunt aşa cum sunt şi se ţin la o parte de orice străini.

Sclavul cel nou s-a făcut remarcat rapid, duregarii şi-au dat seama că era ceva deosebit la el. Nimeni nu înţelegea la fel de bine ca el tehnologia cristalelor şi a energiilor sau amestecurile magteh pe care le mai foloseau din când în când şi elfii întunecaţi. De unul singur a scos de sub praf portalul şi l-a pus din nou în funcţiune.

L-a modificat în aşa fel încât să se deschidă spre o altă lume. O lume stearpă şi lipsită de viaţă la suprafaţă. Dar o lume fără elfi întunecaţi în a cărei subterane se puteau ascunde duregarii şi piticii.

O lume care a fost botezată Dura după numele lui.

Tot el a condus revolta împotriva întunecaţilor din Lassa. Revoltă care a reuşit datorită armelor concepute de el.

După ce-au devastat oraşul sclavii au fugit prin poartă către Dura.

Distrugând portalul în urma lor.

În noua lume şi-au construit o patrie, o nouă casă, o civilizaţie proprie. În timp au deschis porţi spre alte lumi şi alţii li s-au alăturat, pitici şi pitici ai adâncurilor. Noi invenţii şi-au făcut locul, noi echipamente şi maşinării care au transformat adâncurile într-un loc plăcut şi pentru alte rase. O nouă epocă a început. O epocă a dezvoltării.

Dar după atâţia ani, Durat, acum bătrân şi ros de ani, cât şi ceilaţi membri a conducerii noii lumi au decis să se întoarcă în lumea din care fugiseră. Însă trebuiau să fie atenţi, elfii întunecaţi erau puternici iar memoria lor era foarte lungă, încă îi căutau pe cei ce arseseră Lassa.

Iar populaţia din Dura era redusă ca număr, în comparaţie

cu armiile celor întunecaţi. Chiar şi cu ajutorul noiilor tehnologii şi mecanisme probabil ar fi fost învinşi.

Aşa că au hotărât să cerceteze terenul înainte de a porni un război. Mai multe echipe de pitici şi duregari au trecut prin o altă poartă, mai mică, către vechea lor lume, A'Parna. Ei au cercetat subteranele încercând să caute un loc unde s-ar putea înfiinţa o tabără permanentă, în acelaşi timp evitându-i pe întunecaţi.

Apoi l-au trimis pe Dorn şi trupa sa, ei urmau să-i hărţuiască pe întunecaţi la marginea teritoriilor şi să caute aliaţi în războiul care tocmai începea împotriva foştilor lor stăpâni. Dar erau îngrijoraţi să nu trezească bănuieli care să ducă la începerea unei vânători organizate.

Elfilor nu le-ar fi luat mult timp ca să-şi dea seama că altcineva se perindă prin teritoriile lor. De aceea planul era să se depărteze de aşezările principale şi să atace forturile mai mici ale întunecaţilor, să caute aliaţi printre acele puţine oraşe care nu erau în stăpânirea lor. Şi nu uitau de lumea de la suprafaţă unde mai mult ca sigur că s-ar fi găsit popoare gata să sprijine pe cineva ce lupta cu elfii din adâncuri.

Dacă aveau să fie descoperiţi şi prinşi urmau să-şi distrugă echipamentul. Elfii ar fi găsit o cale să ajungă la Dura dacă găseau echipamentele intacte. Iar furia lor era devastatoare.

*****

Ceata se apucă să-şi aşeze tabăra, unii despachetau baloturile cu arme şi provizii în timp ce alţii ridicau corturile. Câţiva dintre ei, maşiniştii, îşi instalau aparatele de detectare a magiei şi de furnizare a energiei, cele din urmă arătau ca nişte cutii pătrate cu mai mulţi cilindri în partea superioară în care se puneau cristalele care funcţionau ca şi reactoare pentru pitici. Magii micuţilor împleteau vrăji care îi vor ascunde de văzul scurtătorilor întunecaţi. Dar magia nu era punctul tare a micuţilor, se înţelegeau mai bine cu mecanismele şi maşinile. De aceea aduseseră cu ei maşini care blocau, în parte, orice tip de vedere îndepărtată magică.

Aproape de intrarea în peşteră instalară balista cu repetiţie pe care o adusesră cu ei pe bucăţi, de fapt o modificare a maşinii de luptă obişnuită, dar în loc de săgeţi lansa lame lungi încărcate cu electricitate în aşa fel încât să spargă apărările magice, sau, alternativ, o bombă ce exploda la o

anumită distanţă în o mie de ţepi, mortali pentru orice tip de infanterie uşoară.

Deschizând cutii lungi piticii scoaseră o serie de arme ciudate. Aruncătoare, puşti şi favoritele piticilor, pistoale. De toate tipurile. De la cele care trăgeau bile înscrise cu rune până la cele ce slobozeau proiectile de energie. Tipul acesta de arme urmau să fie singurul avantaj pe care îl aveau micuţii în lupta lor cu magicienii elfilor întunecaţi şi de aceea ţineau la ele ca la ochii din cap.

Şi proviziile au fost depozitate cu grijă, Dorn nu vroia să se bazeze pe vânat, ştia ce rar era acesta în subterane şi în nici un caz nu ar fi ajuns pentru o ceată atât de mare. Raţiile lor uscate trebuiau să le ajungă pentru cel puţin o lună. Cu apa nu vor avea probleme, aveau din belşug mulţumită bazinului.

Dorn îi alesese pe Umas şi Edwn să fie cercetaşi şi îi chemă la sfat. Prima lor ţintă era Nak'Vassar, un oraş de la periferia domeniilor întunecaţiilor şi care servea drept punct de distribuţie a hranei în regiune. Dorn ştia unde se află, fusese descoperit de către primele iscoade trimise pe A'Parna. Cei doi cercetaşi urmau să vadă exact cum stăteau lucrurile şi ce apărare există în jurul oraşului. Şi, mai important, cum puteau trece de ea.

Damut deschise peretele şi îi lăsă să treacă.

Erau bine pregătiţi pentru o călătorie estimată la trei zile. Amândoi purtau armuri uşoare dintr-o lucrătură fină de metal şi ţesătură de umgadi (un animal mic din caverne care secretă o substanţă din care se poate ţese fir, substanţă care are proprietatea ciudată de a absorbi atât magia cât şi energia de orice fel; întunecaţii aveau ferme enorme de umgadi pentru nevoile lor de zi cu zi, toate hainele lor erau măcar cu puţină ţesătură de umgadi) şi căşti din mithril. Cizme tari din piele care rezistă la mii de Km le protejau picioarele, aveau nevoie de ele căci terenul subteranelor era tare accidentat. Mânuşi din mithril le dădeau forţă cât trei. Fiecare purta cel puţin o armă de foc şi câte o secure scurtă specifică micuţilor. Umas căra echipamentul suplimentar de detectare. Aveau prinse la gât talismane cumpărate de pitici de la

interdimensionali având capacitatea de a ascunde purtătorii lor de magie. Sperau ca talismanele să fie destul de puternice să îi ascundă de vrăjitorii şi scurtătorii elfilor

întunecaţi, căci costaseră enorm de mult, destul să-ţi cumperi o întreagă ţară.

Nici o lumină nu le arăta calea, piticii nu aveau nevoie de lumina, vedeau bine în întuneric. Ba chiar Edwn purta ochelari speciali de viziune îndepărtată cu care vedea şi cea mică disturbare de temperatură din jur. Oricum luminile s-ar fi văzut departe în tunele şi numai ar fi atras atenţia asupra lor.

Cu un oftat cei doi se puseră pe drum.

******

Neobosiţi, micuţii mărşăluiau prin tunele.

Dacă cineva i-ar fi văzut s-ar fi minunat de viteza şi felul cum se mişcau iscoadele. Nici un pas nu era pus greşit, nici un colţ de stâncă nu le părea necunoscut. De parcă ar fi crescut aici, printre stâncile contorsionate şi aerul greu a cavernelor.

După aproape cinci, şase ore, în timp ce stăteau pe o terasă povârnită Edwn îl apucă puternic de umăr pe tovarăşul său şi îl trase în umbra peretelui astfel încât erau aproape invizibili.

Dintr-un tunel mai mare îşi făcură intrarea în pasaj elfi întunecaţi, opt în total. Mergeau fără nici o grijă pe lume, cu armele pe umeri. Cel mai probabil o patrulă de vânători care se întorceau acasă. Din fericire pentru cei doi terasa era la cinci metri înălţime şi cobora unindu-se cu podeaua doar mai departe în peşteră, astfel încât scăpară neobservaţi.

Dupa ce elfii dispărură în tunel Edwn se trase pe marginea terasei.

– Am avut noroc; răsuflă el uşurat

– N-am văzut niciodată skatii în carne şi oase; Umas fiind născut pe Daru nu avusese ocazia de a se întâlni cu duşmanii de moarte a poporului său, nu par aşa tari.

– Tar sa nu te auda amice. Nu vrei sa stii cit de puternici sunt, crede-ma. Bine că nu au fost cercetaşi sau vânători de capete. Ăia ne-ar fi simţit imediat şi ţi-ai fi înghiţit cuvintele. La propriu.

Umas rânji şi bătu uşurel patul pistolului de la brâu. Trăgător excelent se bazase întodeauna pe armele de foc.

– Să încerce numai.

Edwn ridică din umeri, un gest învăţat de la oameni, nu avea rost să-l contrazică, şi se ridică în picioare.

– Să mergem. De acum încercăm să ne ţinem după ei. Om

vedea şi noi unde se duc.

– Dacă ne întind o cursă?

– Nu ne vor simţi. Ai fost special antrenat pentru acestă misiune, vei face faţă. Hai, înainte să se depărteze.

În sinea sa Edwn se bucura, văzuse comportamentul elfilor. Deveniseră prea siguri de ei, lăsaseră jos garda, în vremurile vechi vânătorii i-ar fi simţit şi ucis fără milă.

Tocmai moleşeala lor le dădu posibilitatea micuţilor să se ţină după ei.

Şi se ţinură pe urma lor, cât de aproape avură curajul. Nu a fost uşor, de mai multe ori a trebuit să rămână în urmă sau s-au întâlnit cu creaturi a lumii subterane care au trebuit evitate. Cât pe ce să fie descoperiţi când un scormonitor dăduse peste ei şi iscase o larmă imensă. Noroc cu un pâlc de ciuperci uriaşe de oxigen în care s-au adăpostit până ce creatura nebună plecă în căutarea unui loc mai liniştit.

Până la urmă tot ţinându-se pe urma elfilor ajunseră într-o cavernă mare a cărui stalacnite şi stalactite gigantice ornau pereţii de parcă ar fi dinţii unui monstru mitologic. Caverna avea cel puţin câteva zeci de km pătraţi şi se înălţa la vre-o treizeci de metri, dacă nu mai mult în unele părţi. Un râu ţâşnea de la înălţime şi se învolbura de-a lungul cavernei intrând în celălalt perete după ce traversa o mare parte din ea.

Dar ceea ce complica întreaga situaţie era în apropierea peretelui opus de locul pe unde intraseră micuţii. O îngrămădire de clădiri înconjurate de un gard ciudat. Gard de doi metri înălţime şi construit din metal negru în împletitură rară dar complexă care mai mult părea ca fiind organică. O aură stranie înconjura gardul dându-i o paloare roşiatică.

Umas şi Edwn se târâră până la o ridicătură de stânci şi pământ de unde aveau un punct de observaţie bun asupra întregii peşteri. Edwn scoase o lunetă şi se apucă să cerceteze întăritura ce părea fi a întunecaţilor.

În centrul taberei elfeşti trona un obeslisc înalt a cărui suprafaţă era înscrisă cu rune pulsând de lumină, lumina asemănătoare cu cea a gardului. În interior se găseau mai multe structuri din piatră şi material flexibil. Piatra fiind materialul de construcţie pentru patru clădiri mari şi pătrăţoase în timp ce materialul flexibil asemănător pânzei era folosit la corturi. O mulţime de întunecaţi şi alte rase, în special duregari, se

perindau printre ele şi grămezi de echipament erau împrăştiate peste tot cu sclavi trebăluind în jurul lor.

De la marginea taberei, înfipte în pari, se zgâiau cu ochi goi mai multe capete. De om, pitic şi serrai.

– Probabil ca să sperie vizitatorii nepoftiţi; remarcă Umas cu o grimasă când văzu trofeele

– Şi funcţionează. Ceea ce ştiu eu e că tabăra asta nu a fost menţionată de către primii cercetaşi. Nu e pe hartă. Trebuie să-i raportăm lui Dorn imediat; murmură Edwn

– Eu zic să mai stăm. Să vedem ce putem afla mai înainte. Edwn se trase jos după stânci.

– Poate. Aparatul tău ce spune? Umas ridică “mirositorul’ de magie şi-l îndreptă spre tabără. Lumina din interiorul

cadranului prins între două lamele de cristal şi electrum pulsa ritmic şi des. Ceea ce însemna prezenţa magiei în cantităţi considerabile.

– Skatii au protecţie. Dacă ne apropiem ne descoperă la sigur. Şi cât pui la bătaie că gardul e reânforţat de-o barieră magică. Mai bine caută să vezi dacă găseşti un punct slab la poartă.

Edwn se ridică din nou şi-şi plimbă luneta peste întreaga tabără. Paza la poartă era asigurată de mai multe dintre creaturile create de magia elfilor, brute insectoide cu armură naturală de nepătruns şi forţă egală cu a uriaşilor.

Şi văzu alţi doi care îi ridicară părul pe ceafă.

Vânători de Capete. Cei mai cumpliţi şi temuţi dintre războinicii elfilor întunecaţi erau vânătorii de capete. Fiecare un talent înăscut în magie dar continuaseră pe calea luptătorului. Corpul le era acoperit cu rune şi tatuaje magice iar armele învăluite de putere nu lipseau din arsenalul lor. Toată viaţa lor era sub semnul războiului şi a supravieţuirii în condiţii din cele mai grele. Odată puşi pe urmele unei ţinte nu renunţau niciodată.

De obicei operau singuri, vânători solitari. Dar din când în când formau echipe de câte cinci. Şi atunci erau cel mai periculoşi. Adevărate echipe ale morţii. Dacă în tabără se afla o întreagă echipă atunci aveau să fie probleme mari.

Tabăra nu părea să aibă nici un punct slab. Avea doar o intrare şi poziţia ei nu îţi lăsa nici un loc prin care te puteai apropia fără să fi văzut. Stralucirea gardului continua într-o

cupolă deasupra taberei asigurând o protecţie completă şi din aer.

– Rămânem; hotarî el; îi vom supraveghea pentru două zile după care ne întoarcem la bază.

– Va fi periculos; rânji larg Umas

– Oricum suntem nebuni să fim aici. Măcar să ne ducem nebunia până la capăt.

*****

Zilele trecură greu, în fiecare moment ar fi putut fi descoperiţi de patrulele elfilor întunecaţi, poziţia lor fiind deosebit de precară. Îşi găsiseră un loc bunicel la câţiva paşi de movilă, un loc cu mai multe stalacnite înalte acoperite cu muşchi. Printre ele îşi făcură temporar culcuş cei doi având deosebită grijă să nu lase nici o urmă, cât de mică, nici măcar o adâncitură în stratul de muşchi. Peste ei îşi puseseră pelerinele care îi făceau aproape invizibili pentru ochii normali iar amuletele de ocluziune îi protejau de detectarea prin mijloace magice.

Supravegheau tabara cu rândul încercând să găsească o cale spre interior. Şi nu o găseau.

Oricât de moleşiţi ar fi fost întunecaţii, supravegheau cu grijă intrarea. Numai cei ce cunoşteau parola aveau voie în tabără, iar sclavii cercetaţi atenţi şi supravegheaţi tot timpul cât se aflau în interior. Edwn crezuse că câţiva micuţi ar fi putut să se infiltreze ca sclavi în interiorul întăriturii şi să atace din interior, dar îşi dădu seama că nici un fel de explozibili sau arme grele nu ar fi putut trece şi, în plus sclavii din tabără purtau amprenta de identificare pe piele. Iar stâlpul care menţinea câmpul era mai mult ca sigur protejat împotriva armelor uşoare.

Ideea le veni în timp ce Umas muşca hotărât dintr-o bucată de turtă neagră aşa cum le plăcea piticilor. Câteva pietricele se desprinseră din tavan şi atinseră bariera de protecţie.

Câmpul străluci puternic în zona impactului, dar nu le vaporiză şi se rostogoliră la sol.

– Dacă am prăbuşi tavanul peste ei? Mintea lui Edwn, care se concentrase asupra porţii, se lumină brusc.

– Acum începi şi tu să gândeşti. Câmpul nu poate fi atât de puternic, pietrele nu se dezintegrează când îl ating. Este pasiv. Dacă reuşim să doborâm destul din tavan se va rupe.

– Nu ştiu dacă avem vrăji destul de puternice pentru a distruge tavanul cavernei şi a rupe bariera.

– Tu ai avut ideea. Cred că armurierii vor găsi soluţia. Acum hai, să mergem să discutăm cu Dorn. Am stat prea mult lângă amicii noştri întunecaţi.

La fel ca şi la venire se retraseră cu maximă precauţie. Nevăzuţi şi neauziţi.

De Dorn dădură tot unde îl lăsaseră, doar mult mai nervos.

– Unde aţi pierdut vremea voi doi. Încă ceva timp şi aş fi trimis câţiva bravi să vă ia urma.

– Poveste lungă şefule; mormăi Edwn

– Veşti proaste; îl secondă Umas Dorn le făcu semn să ia loc pe rogojini şi le întinse halbe pline ochi cu bere piticească. Se

aflau în cortul lui, ridicat în timpul cât cercetaşii fuseseră plecaţi. O lumină slabă provenind de la un lămpaş electro izvora peste harta despaturată de cercetaşi care arăta labirintul tunelelor şi cavernelor.

– Să auzim noutăţile! Degetul unsuros a lui Edwn arătă o joncţiune de tunele

– Am dat peste o întăritură care supraveghează drumurile spre Nek'Vassar. Nu putem trece pe lângă ei cu tot echipamentul. Şi au destule trupe să ne distrugă cu uşurinţă într-o luptă deschisă.

Dorn îşi mîngâie barba

– Voi doi nu prea păreţi îngrijoraţi

– Păi, dacă oricum trebe să-i hărţuim pe skatii măcar să începem cu ăştia. Şi Umas a găsit o cale prin care să ne uşurăm munca

– Explicaţi-mi!

În străfundurile pământului nu există zi şi noapte.

Totuşi organismele vii au un anumit ciclu de viaţă dat de către Creator. Ciclu de viaţă pe care Edwn îl văzuse şi în tabăra întunecaţilor în scurtul timp cât îi ţinuse sub observaţie. Existau două perioade în viaţa taberei, una de intensă activitate şi una de relativ repaus.

În timpul celei de-a doua perioade se furişară micuţii în caverna ce adăpostea tabăra.

Pentru micuţi nu a fost o călătorie uşoară, mai ales din cauza volumului mare de arme pe care le duceau cu ei. Au mers pe echipe mici, cu fereală, ascunzându-se la orice zgomot. În unele locuri au cerut pământului să deschidă tunele secundare, crăpături în stâncă în care s-au ascuns până au trecut patrulele elfeşti.

A fost un mic miracol că au reuşit să treacă neobservaţi.

Dar până la urmă, adunaţi cu toţii în vechiul loc de observaţie a lui Umas şi Edwn, care aproape nu îi încăpea, îşi instalau armele.

– Thorwald. Eşti gata? întrebă Dorn cu grabă în glas, încă nu înţelegea cum de nu îi detectaseră elfii întunecaţi, şi proşti de tot să fie şi nu aveau cum să nu-i simtă pe micuţi, doar era propria lor curte

Ursuzul Thorwald avea în grijă armele grele ale companiei, un aparat butucănos pe două roţi cu patru ţevi care se roteau în jurul unui ax central. Arma putea lansa proiectile în regim de aruncător de grenade. Problema era că arma se încărca extrem de anevoios, de aceea trebuia să-ţi ţinteşti bine prima salvă de încărcături. În afara lansatorului micuţii procuraseră şi un mortier care putea lansa tot tacâmul de proiectile ciudate pe care le născocise mintea inventivă a duregarilor şi piticilor.

– Pregătite şi armate. Dorn atinse aparatul dreptunghiular cu feţe de cristal din mână în un anumit fel, două

sclipiri luminară faţeta. Era un comunicator pe distanţe scurte cu o magie aproape insesizabilă. De pe partea cealaltă a cavernei un alt grup mic de pitici aştepta.

Când Edwn văzu cristalul licărind se grăbi să răspundă.

Atacul putea să înceapă. Duregarii de lângă el, cinci ca număr, îşi verificară ultima oară armele, puşti energetice - ţevi lungi conectate printr-un păienjeniş de cabluri cu generatoarele de egro de pe spate şi pistoale butucănoase. Îşi armară şi grenadele în timp ce Edwn dădu pe gât o licoare specială care îi creştea forţa de zece ori. Ei erau pregătiţi.

Dorn bătu uşurel pe umărul lui Thorwald.

Care abia aştepta.

Trase de curea.

Cu un pocnet surd primul proiectil părăsi ţeava, spirală prin aer şi explodă în tavan. Axul se roti, a doua ţeavă scuipând proiectilul pe aceeaşi traiectorie.

Exploziile afectară tavanul, dar nu îndeajuns încât să provoace masiva cădere pe care o aşteptau micuţii. Totuşi, ceva se întâmplă, linii minuscule de fracturare se împrăştiară de-a lungul suprafeţei stâncii. Un nou proiectil le adânci şi multiplică, bucăţi de pământ şi rocă se desprinseră şi căzură peste tabăra elfilor întunecaţi.

Străjile elfilor întunecaţi dăduseră deja alarma, încă de la primul proiectil şi ieşeau în forţă din tabără.

Cel ce Vorbeşte Pietrei a micuţilor se alătură efortului de dizlocare a tavanului, murmură cerinţa sa, pulbere fină se ridică din mâinile sale, magia se infiltră în adâncurile rocii, la fel ca apa când intră şi se prelinge prin cea mai mică deschizătură sau crăpătură. Unde se dezlănţui.

Întregul tavan explodă.

Ceea ce căzuse mai înainte ridicase intensitatea scutului la un nivel extrem şi parea îmbăiat în lumină puternică. Pietrele care îl ciocniseră se rostogoliră şi rămaseră la baza lui continuând să-l ţină în tensiune. Dorn se ridică în picioare şi mătură cu fascicolul tunului portabil, cea mai grea armă energetică a piticilor, scutul.

Cu tavanul cazând şi sub asaltul energiei intense scutul suprasolicitat deveni şi mai arzător, la fel stâlpul din centrul taberei a cărui simboluri îţi ardeau ochii.

Şi se dizolvă.

Roci, pământ, mucegai, totul se prăvăli peste clădiri, corturi, căruţe şi cei din înăuntrul taberei. Luptătorii elfi întunecaţi care erau deja în afara taberei se opriră nehotărâţi. Să continue atacul sau să se întoarcă să-şi apere tabăra şi magii.

Decizia nu mai era în mâinile lor.

Micuţii îşi începură atacul.

II

Micuţii fugeau, mogâldeţe nedesluşite pe fundalul întunecat al cavernei, pentru a ajunge în poziţiile optime de tragere. Armurierul ridică un aruncător de bombe şi trimise o bombă în faţa cetei de războinici ce ieşise din tabără. Una anti-infanterie, când detonă împrăştie o ploaie de cuie bine ascuţite în jur. Din păcate pentru atacatori armurile elfilor întunecaţi lăsau puţine puncte vulnerabile iar brutele insectoide aveau platoşă naturală aşa că avu un efect minim.

Pentru a-i pune în încurcătură pe adversari piticii aruncară sfere de mărimea unui pumn, pline de umflături, din care ieşea un fum verde înecăcios formând repede o ceaţă deasă prin care abia de puteai vedea. Războinicii skatii nu fură descurajaţi şi se aruncară cu vitejie în ceaţă căutându-şi duşmanii.

Thorwald îndesă cu greutate un proiectil în mortier şi îl trimise în centrul taberei rămase fără protecţia magică. Era un proiectil incendiar de mare putere care dădu foc câtorva corturi şi instală debandada în întăritură.

Între timp soldaţii elfi ajunseră la pitici şi se încăierară. Dorn îşi abandonă tunul – se terminase încărcătura – şi trecu la armele mai tradiţionale. Dar nu chiar atât de tradiţionale, după cum realiză şi primul elf care ajunse la el, când o bilă înscrisă cu rune îi trecu prin gât reducând-ul la tăcere pentru totdeauna.

Murza, un pitic tânăr, îi mitralie cu un lansator de lame rapide, un alt pitic tăie o brută în două cu o armă las pe fascicul îngust. Scăpă arma din mână când un cuţit îi intră în piept sfâşiindu-i armura.

Dorn pară lancea unui elf cu braţul înzăuat şi îi întoarse atacul cu securea tăindu-i mâna de pe lance. Se feri la timp de o altă lance care îi rupse armura de pe umăr. Murza primi o sabie în stomac care îi ieşi prin spate, întunecatul îl mai împunse o dată ca să fie sigur că murise. Nici nu văzu proiectilul incandescent care îl lovi în faţă dintr-un aruncător.

Edwn conducea al doilea grup de atac, în mâini purta lansatorul electrostatic care arăta exact ca o lance de turnir tăiată aproape de bază. Armă cu care pompase două proiectile într-un paznic insectă-brută. Mai avea doar trei descărcări dar considera că erau destule. Restul cetei se descurca destul de bine cu soldaţii elfi care apărau întăritura împuşcându-i de la distanţă.

Şi astfel puteau intra în tabără.

În timp ce tăiau gardul cu lame zimţate o săgeată cu vârful în flăcări doborî unul dintre ei. Îi răspunseră aruncând o mulţime de grenade ce făcură praf primele corturi.

Şi dezveliră o ceată de elfi zăpăciţi de explozii ce aşteptau să-i prindă în ambuscadă. Văzându-se descoperiţi apărătorii şarjară cu strigăte înfricoşătoare de luptă.

– Umas, arde-i!!! strigă Edwn cu toată puterea peste zgomotul bătăliei

Umas purta pe spate aruncătorul de flăcări, îndreptă ţeava spre elfi şi apăsă trăgaciul. Jetul de foc se plimbă peste ei incinerându-i pe unii, alţii trecură prin foc protejaţi de magie şi dară iama în pitici.

Edwn se feri de o lamă, împinse ţeava armei în burta elfului şi trase. La aşa de mică distanţă proiectilul avea destulă putere pentru a trece de armură şi a-i face stomacul terci. În stânga sa văzu cum doi pitici sunt transformaţi în paratrăznete de izvorul electric ce ieşea din palmele unui vrăjitor elf întunecat. Tot corpul le era străbătut de forţa electricităţii până ce inimile le cedară şi ambii se moleşiră fără viaţă.

Damut văzuse şi el, tocmai doborâse un elf cu buzduganul. Puse arma jos şi apucă arbaleta grea. Arma era pregătită special pentru lupta împotriva magilor. Vârful scurtei săgeţi costase zeci de ore de muncă şi purta în el o abilitate specială, cea de a desface vrăjile. Ceea ce însemna că putea trece prin scuturile magice.

Ţinti vrăjitorul cu atenţie, care împletea o nouă vrajă nefiind atent la ceea ce se petrecea în jur, şi strânse trăgaciul. Boltul merse drept, fără deviere atingându-şi ţinta. Magul muri mirat că vrăjile de protecţie nu îl opriseră.

Şi piticii aveau arme cu electricitate, un duregar îndesat îndreptă spre ei arma lui care părea mai mult un magnet cu o coadă lungă . Descărcarea de electricitate formă o zonă mortală printre elfi. Patru dintre ei căzură scuturaţi bine la pământ. Vârfuri de arbalete-fulger doborâră alţii doi.

Duregarul cu arma electrică murmură în barbă:

“Tar fie slăvit, nebunul de Svar a reuşit să facă în sfârşit ceva care să funcţioneze.”

Se referea la bobina de pe spate, care înmagazina energia armei înainte să tragă, ca un fel de condensator. Un pitic numit Svar reuşise, după mai multe experimente nereuşite, unele de-a dreptul dezastruoase, să facă bobina să nu explodeze când se încărca şi de atunci aşa îi rămăsese numele şi armei, Trăznitorul Svar. Arma avea şi o parte proastă, bobina înmagazina doar două descărcări după care trebuia reâncărcată pentru câteva ore. Dar pe micuţ nu-l interesa prea mult amănuntul, pentru el era de ajuns că funcţionase. Apasă din nou tragaciul şi încă o furtună electrică lovi brutele elfilor prăbuşindu-le la sol.

Dar războinicii întunecaţi nu se lăsau atât de uşor. Chiar şi

luaţi prin surprindere de armele micuţilor continuau să lupte ca nişte animale sălbatice însetate de sânge. Unul dintre ei, vânător de capete, cu un dragon înfăţişat pe armură tăie în bucăţi patru pitici înainte să moară atins de zeci de vârfuri şi gloanţe. Vrăjitorii elfi întunecaţi aruncară oboseală şi greutatea timpului peste pitici.

Cu paşi împleticiţi micuţii rămaseră fără puterea de a continua.

Cel care îi scoase din încurcătură fu Thorwald care luase tubul de mortier în brate şi trase pe orizontală cu o împrăştietoare, unul dintre proiectilele antipersonal. Reculul îl, aproape, trânti la sol. Ceea ce făcu cu vrăjitorii fu mult mai rău, bucăţile ucigătoare îi transformară în mese sîngerânde.

Odată cu moartea lor vrăjile se împrăştiară ca fumul răspândit de viscol, micuţii îşi revenirăşi atacară cu mai multă vigoare. Un jet de flăcări incineră alţi soldaţi care ieşiră la luptă.

Şi atunci căzu, ca un trăznet, un nou străin printre ei.

******

Un serrai înzăuat şi înarmat. Gata de luptă.

Serraii sunt o rasă care nu au absolut nici o conştiinţă de neam sau popor. Sunt individualişti convinşi pe care îi interesează doar propria persoană, şi, în cazuri grave familia lor apropiată.

Însă au şi de ce. Sunt deosebit de rezistenţi şi cu puteri psionice considerabile. Înalţi, pe la un doi metri, umanoizi, au pielea de o culoare muşterie-deschis. Nu au urechi iar ochii sunt o bandă străvezie prin care se vede focul interior al energiilor psionice. Toate cartilagiilor le sunt întărite şi pe exterior cu alte cartilagii tari, chitinoase, ca de insectă. Chiar dacă tehnologic nu sunt dezvoltaţi au acces la magii şi puteri psionice care aproape le egalează pe cele a elfilor întunecaţi. Cu care se găsesc în conflict în majoritatea cazurilor.

Iar acum unul dintre ei se găsea în mijlocul micuţilor.

Sărise prin acoperişul uneia dintre clădirile de piatră propulsat de o forţă nevăzută. Cu cămaşă de zale fină şi o apărătoare de cap, restul doar haine din pânză groasă, largi, care îi ascundeau formele.

Micuţii surprinşi, nu stiau cum să-l considere. Prieten sau duşman. Doar apăruse din casa skatiilor.

Când se puse în mişcare două gloanţe, trase instinctiv de

pitici, trecură pe lîngă el. Singura armă era un pumnal lung dintr-un metal albăstrui şi îl folosi să taie un elf întunecat prin spate dar şi un pitic care îi stătea în faţă. Cu o singură mişcare a mâinii stângi produse o rafală psionică care îi împrăştie din cale orice obstacol.

Rapid, dispăru în penumbra cavernei.

– Staţi pe loc! le ordonă Dorn celor care vroiau să se ia după serrai; Acolo ne e duşmanul; şi arătă spre interiorul întăriturii

Micuţii îşi reluară înaintarea. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în tabăra întunecaţilor izbucneau ciocniri izolate cu apărătoriii rămaşi. Vrăjitorii elfi erau cei mai răi, o sferă de foc pârjoli doi micuţi înainte ca un trăgător să-i spulbere capul.

Îşi dădură seama de ce skatii erau atât de dezorientaţi. Mare parte din sclavi se răzvrătiseră de când începuse atacul şi îi luaseră prin surprindere.

Cu toate acestea cea mai mare parte dintre răzvrătiţi zăceau morţi, nefiind pe măsura soldaţilor elfi întunecaţi.

O ultimă sforţare de atac veni din partea stângă, de după o casă din piatră, războinici înarmaţi, protejaţi de vrăji scut, în frunte cu un Vânător de Capete. În momente fură lângă Umas, îl tăiară pe ajutorul lui şi un bolt de magie îl trimise la pământ pe Damut. Aruncătorul de flăcări l-ar fi prăjit şi pe el la distanţa dintre ei aşa că Umas îl lăsă să cadă şi trase spada. Pară lancea ce se îndrepta spre gâtul său, cu cealaltă mână trase pistolul din teacă şi-i puse o bilă înscrisă cu rune de distrugere în stomac prin armură.

Dar nu-l opri.

– Ajutaţi-l!!! auzi un ordin din spate Doi pitici îi veniră în ajutor. Energie focalizată desenă un balet complicat în jurul lui

Umas având grijă să nu-l atingă. Cu skatii a fost alta problemă, magia lor nu putu reflecta energia continuă ce se revărsa din armele piticilor. Iar armurile lor erau deja supraîmbibate cu energie de la alte atacuri. Trei căzură tăiaţi.

Umas se feri de atacuri parând cu lama, din disperare, prietenii lui nu-l puteau ajuta în faţa Vânătorului de Capete, aruncă o grenadă chiar la picioare şi speră ca armura lui specială să-l ajute.

Explozia îl aruncă la zece paşi distanţă, fără suflare, lumea păru să-şi piardă consistenţa şi se întunecă.

****** .

Când îşi reveni Edwn era lângă el sorbind dintr-un flacon. I-l întinse şi lui.

– Hei, uite cine a revenit înapoi la viaţă. Ne-ai tras o sperietură bună. Hai, trage o duşcă. Îţi va prinde bine. Întăritor sută la sută. Iar cu rănile tale ai nevoie de cât mai mult.

Atunci îşi dădu seama Umas de bandajele care îl acopereau ca pe o mumie. Şi de durere. Nu mai purta armură ci doar o şubă groasă care să îi ţină de cald.

– Ai noroc că încă trăieşti; îl lămuri celălalt; Armura aia jigărită a ta ţi-a salvat viaţa. Dar ar trebui să-ţi cauţi alta.

Cu mâna dreaptă i-o arătă, toată sfişiată şi distrusă, o zdreanţă nefolositoare.

O mişcare îl făcu pe Umas să tresară. Doi pitici vânjoşi apucară targa pe care era întins şi se depărtară de tovarăşul său care îi făcea glumeţ cu mâna.

Cât timp Umas a fost inconştient lupta se terminase. Micuţii curăţaseră locul şi eliberaseră toţi sclavii. Acum îşi strângeau echipamentele şi se retrăgeau spre galerii având grijă să-şi şteargă urmele.

Pentru ei lupta se terminase în remiză. Chiar dacă distrugând tabăra îndepliniseră o parte din misiune, pierderile considerabile le reduseseră numărul astfel încât nu mai erau o forţă de luptă demnă de luat în seamă.

Dorn îl chemă pe Edwn la el.

– Vreau să iei doi băieţi cu tine şi să ne păzeşti spatele. Nu vreu ca skatii să ne ia urma, sau oricine altceva

– Bănuiesc ca nu mai vrei să atacăm oraşul.

– Ai văzut şi tu câţi bravi au murit. Întunecaţii sunt luptători buni, şi ăştia erau doar trupe de garnizoană.

Damut li se alătură, bandajul care îi acoperea ochiul drept era îmbibat în sânge dar scurgerea se oprise după intervenţia vindecatorului.

– Cu cei eliberaţi ce facem?

– Să vedem câţi sunt de încredere, în nici un mod nu trebuie să pereclităm secretul taberei noastre. Că tot vorbim, aţi găsit ceva cristale pentru izolatul peşterii.

– Nu. Nimic. Se pare că vom avea de aşteptat înainte să putem deschide o poartă direct în cavernă; mormăi posomorât Damut

– Va trebui să intrăm în legătură cu orice cuib de rezistenţă la stăpânirea elfilor. Dacă nu vom fi dependenţi de proasta legătura cu Dura. Căci nu găsim noi pe aci vre-o fabrică de gloanţe sau baterii egro. Şi fără energie s-a zis cu armele las.

Edwn clatină din cap

– Crezi că vrăjitorii lor au reuşit să contacteze vre-un oraş din zonă.

– Mai mult ca sigur. Probabil chiar acum o forţă de luptă se deplasează încoace. De aceea e important să nu ne poata lua urma.

– Nu o vor lua; îl asigură Edwn Îşi alese doi duregari mai tineri şi se puseră pe treabă în urma coloanei principale. Pentru

el priveliştea era dureroasă, micuţii cărau tărgi cu răniţi, sau îşi tîrâiau picioarele cu greutate. Gemete aproape mute îi însoţeau în marşul lor înteţind atmosfera deprimantă. Dar Edwn îi vedea şi cu alţi ochi. Fiecare dintre bravi venise pe lumea asta blestemată pentru demnitatea lor, pentru a-şi salva fraţii care se mai aflau la cheremul elfilor întunecaţi. Avea toate motivele să fie mândru de ei

O lacrimă amară îşi făcu loc pe obraz înmuind noroiul şi praful adunat în timpul ultimelor zile. O şterse repede şi îi împinse pe camarazii săi mai tineri de la spate.

– Mai repede leneşilor, avem o grămadă de lucruri de făcut.